

Araştırma Serisi No.18

Bilge Hikayeleri

DOSYA İÇERİĞİ

1. Başarı, zenginlik ve sevgi	2
2. Büyü dükkanı	4
3. Derviş kaşıkları	9
4. Gül yaprağı	10
5. İyi haber	11
6. Kavanozdaki taşlar	12
7. Küçük istavrit	13

BAŞARI, ZENGİNLİK VE SEVGİ

Alışverişe gitmek üzere evden çıkan bir kadın, kapısının karşısındaki kaldırımda oturan bembeyaz sakallı üç yaşlıyı görünce önce duraksadı, sonra onları, tüm içtenliğiyle evine davet etti; “Burada böyle oturduğunuza göre, üçünüz de kesinlikle acıkmış olmalısınız”, dedi. “Lütfen içeri gelin, size yiyecek birşeyler hazırlayayım.”

Üç yaşlıdan biri, kadına, eşinin evde olup olmadığını sordu. Kadın, eşinin biraz önce çıktığını, şu anda evde olmadığını söyledi. Yaşlı adam, başını iki yana salladı; “Eşiniz evde değilse, biz de davetinizi kabul edemeyiz”, dedi.

Akşam eşi geldiğinde, kadın karşı kaldırımdaki yaşlı adamlarla arasında geçen konuşmayı anlattı. “Senin evde olmadığını öğrenince, içeri girmek istemediler” dedi. Yaşlı adamların bu davranışlarını öğrenince, kadının eşi üzüldü. “Bir bakıversene dışarı”, dedi. “Hâlâ oradalarsa, şimdi davet edebilirsin eve.”

Kadın kapıyı açar açmaz, karşı kaldırımdaki bembeyaz sakallı üç yaşlıyla yeniden karşılaştı. “Eşim geldi, şimdi evde” dedi ve onlara davetini yineledi; “Yemeğimizi birlikte yemek için sizi şimdi davet edebilir miyim evimize?”

Kadının davetine yaşlılardan biri yanıt verdi; “Biz hiçbir eve üçümüz birlikte gitmeyiz”, dedi ve kısa bir duraksamadan sonra, bir açıklama yaptı; “Sağ yanımdaki bu arkadaşımın adı, zenginliktir. Bu yanımda oturan arkadaşımın adı başarı, benim adım ise sevgidir.”

Kendini ve arkadaşlarını tanıttıktan sonra sevgi, kadına ilginç bir öneride bulundu “Şimdi evinize gidin ve eşinizle başbaşa verip, bir karara varın”, dedi. “İçimizden sadece birimizi davet edebilirsiniz evinize. Hangimizi davet etmek istediğinize karar verin, sonra gelin, kararınızı bize bildirin.”

Kadın, sevginin önerisini eşine anlattığında, adam sevinçten göklere fırladı. “Aman ne güzel, ne güzel”, dedi. “Hangisini davet edeceğimizi bize bıraktıklarına göre, biz de içlerinden zenginliği davet ederiz ve evimiz de bir anda zenginliğe kavuşmuş olur.”

Eşinin kararı, kadının hiç de hoşuna gitmedi. “Başarıyı davet etsek, daha mantıklı bir karar vermiş olmaz mıyız, kocacığım?”, dedi.

Kayınvalidesiyle, kayınpederinin bu konuşmasına, içerideki odada bulunan gelinleri de kulak misafiri olmuştu. Koşarak içeri girdi ve o da kendi önerisini söyledi; “En doğru karar, sevgiyi davet etmek değil midir?”, dedi. “Düşünsenize, evimiz bir anda sevgiye kavuşacak”

Gelinin bu önerisi, kayınpederin de, kayınvalidenin de çok hoşlarına gitti. “Tamam, en doğru karar bu olacak” dediler. Sevgiyi davet edelim...”

Kadın kapıyı açtı ve üç yaşlıya birden sordu; “İçinizde hanginiz sevgiydi? Onu davet etmeye karar verdik. Lütfen buyursun...”

Sevgi ayağa kalktı, eve doğru yürümeye başladı. Arkadaşları da ayağa kalktılar ve sevginin arkasından, onlar da eve doğru yürümeye başladılar. Kadın, büyük bir şaşkınlık ve heyecan içinde, zenginlikle başarıya sordu; “Siz niçin geliyorsunuz? Ben yalnız sevgiyi davet etmişim.”

Kadının bu sorusuna, üç yaşlı birlikte yanıt verdiler; “Eğer içimizden yalnız zenginliği ya da başarıyı davet etmiş olsaydınız, davet edilmeyen ikimiz dışarıda bekleyecektik. Fakat siz sevgiyi davet ettiniz. Bu durumda üçümüz birden gelmek zorundayız evinize.”

Ve kadının “niçin?” diye sormasını beklemeden, zenginlik ve başarı sözlerini şöyle sürdürdüler; “Çünkü sevginin olduğu her yerde, biz zenginlik ve başarı da her zaman, onun yanında oluruz.”

BÜYÜ DÜKKANI

Uzak diyarlardan birinde bir ülkede, yemyeşil tepelerin arasında, kışın bembeyaz bir kar örtüsü ile, baharda rengarenk kır çiçekleri ile kaplanan bir vadi vardı. Ortasından küçük bir ırmağın geçtiği bu vadi “büyülü vadi” olarak anılırdı. Ona bu adı veren ise, vadideki ilginç bir dükkân ile, bu dükkânda yaşananlardı. Ünü ülkenin dört bir yanına yayılmış olan dükkânın adı “büyü dükkânı” idi.

Büyü dükkânı'nın sahibi, ak saçlı, ak sakallı bir ihtiyardı. Burası, aynı zamanda onun yaşadığı yerdı. Bu nedenle dükkânın dışarıdan görüntüsü, tıpkı bir ev gibiydi. Üç tarafında da yeşil çerçeveli pencerelerin olduğu, tamamı ahşaptan yapılmış olan bu binaya, bir verandadan giriliyordu. İçeri girer girmez, ilginç eşyalarla donanmış oldukça geniş bir oda ile karşılaşılırdınız. Büyük bir kütüphane, üzerlerinde çok sayıda eşyanın bulunduğu raflar, masa ve konsollar, dükkânın dört bir tarafını kaplıyordu.

Ancak bu kalabalık görüntü içinde çok etkileyici bir düzen göze çarpıyordu. Bütün eşyalar, belli bir estetik içinde duruyor ve bu estetik hiçbir zaman bozulmuyordu.

Büyü dükkânını çevreleyen pencereler, içerdeyken bile günün aydınlığına ve vadinin güzelliğine hakim olmanıza izin veriyordu. Dükkânın içinde, arka taraftaki bölmeye açılan bir kapı vardı. Bu bölmede mutfak, banyo ve yatak odası bulunuyordu. Dükkâna gelen müşteriler, arka tarafa açılan kapıyı daima kapalı görürlerdi.

Her insanın yaşamında çok istediği ancak sahip olamadığı birşeyler vardır ya da sahip olup kaybettiği şeyler. Bazen de sahip olduğu ancak kurtulmak istediği şeyler. İşte bütün bunlar, o ülkede yaşayan insanların bir kısmı için, büyü dükkânına gelme nedeniydi. Bu dükkânda, isteklerinizi sınırlamak zorunda değildiniz. Müşteriler, hayal edebildikleri her şeyi isteme ve alma hakkına sahiptiler. Tabii, bedelini ödedikleri takdirde. Her yerde olduğu gibi bu dükkânda da almak istediğiniz şeyin bir bedeli vardı.

Bu bedelin ne olacağı, dükkân sahibiyle yaptığımız pazarlık sonucunda ortaya çıkardı. Ancak, büyü dükkânında yapılan pazarlıklar, günlük yaşamdakilerden biraz farklı olur ve pek çok müşteriyi şaşırtırdı.

Dükkân sahibi yaşlı adam, her sabah gün ağarırken kalkar, kendine büyük bir fincan kahve yapar ve bir insanın isteyebileceği her şeyin var olduğu dükkânıyla gurur duyarak kahvesini yudumlardı. Kahvenin ardından gelen zevkli bir kahvaltıdan sonra da pencerenin perdelerini sonuna kadar açarak, sallanan koltuğuna oturur ve içeri dolan gün ışığının yardımıyla okumaya başlardı.

Büyü dükkânında satıcı olmak bilgelik isterdi. O güne kadar dükkâna gelen hiçbir müşteriyi geri çevirmemisti dükkân sahibi. Herkes, çok istediği birşeye

sahip olmak uğruna onca yolu göze alarak gelir ve mutlaka alabileceği en iyi şeyi almış olarak çıkardı. Ama genellikle aldığı şey, istediği şeyden çok farklı olurdu.

Yaşlı adam ara sıra, okuduğu kitaptan başını kaldırır, yolu gören pencereye bir göz atardı. Sabah dışarı baktığında, yağın karın yolu iyice kapattığını gördü. Bu havada gelen giden olmaz diye düşünüp, hüznünlendi.

Büyü dükkânı, hemen her gün bir müşteri ağırlardı. Ancak, yılda birkaç kere de olsa kimsenin uğramadığı günler olurdu. Yaşlı adam, o günün de bunlardan biri olmasından korktu. Nedense işsizlik için ürpertmişti. Tam o sırada uzakta bir karartı gördü. Kar beyazının kamaştırdığı gözlerini kırıştıtırıp tekrar baktığında, bunun yaklaşmakta olan bir insan olduğunu anladı.

İçini bir sevinç kapladı. Gidip sobasına bir odun attı ve tam pencerenin karşısındaki sallanan koltuğa oturup, müşterisini beklemeye koyuldu.

Kış mevsiminin bu soğuk gününde epeyce üşümüş, yorgun düşmüş olmalıydı. Kapının önüne gelinceye kadar, gözlerini hiç ayırmadan izledi onu. İyice kulak kabarttı. Üç basamakla çıkılan, ahşap zeminli verandadaki ayak seslerini ve onlara eşlik eden gıcırtyı duymaktan çok hoşlanırdı. Beklediği kişinin ayak sesleri, ikinci basamakta kesilirdi. Müşteri çalmadan, kapıyı açmamayı prensip edinmişti yaşlı adam. Çünkü, hemen herkes o kapının önünde durup, bir kez daha düşünürdü.

Kapıyı çalmaktan vazgeçip dönenler, az da olsa olmuştu. O gün de aynı şeyi yaptı. Sonunda kapı çalındı. Açtığında, karşısında soğuktan kızarmış elleriyle atkısını çıkarmaya çalışan bir erkek gördü. “İyi sabahlar, girebilir miyim?” diye sordu müşteri.

Dükkân sahibi, müşterisini içeri aldıktan sonra, ısınması için ona bir kahve ikram etti. Sessizce kahvesini içerken etrafı seyreden adam, karşısında oturan yaşlı satıcının ikna edilmesi pek güç olmayan biri olduğunu düşündü. Herhalde o da müşterisini anlar, onun haklı isteğini geri çevirmek istemezdi. Acaba büyü dükkânından çıkarken istediği gibi bir alışveriş yapmış olacak mıydı?

Bir süre söze nasıl başlayacağını bilemedi. Belki de dükkân sahibinin birşeyler söylemesi gerekirdi. Ancak karşısında sabırlı bir ifade ile müşterisinin gözlerinin içine bakarak oturan satıcının, alışverişi başlatmaya niyetli olmadığını anladı. Bu sabırlı bekleyiş, onda hem cesaret hem de yumuşak bir etki oluşturdu. Anlaşılan, başlangıç sözleri kendisinden bekleniyordu.

Sonunda, fazla düşünmeden aklından ilk geçeni söyleyiverdi;

“Ününüzü duyunca çok uzaklardan kalkıp geldim buraya. İstediğim şeyi, bir tek sizin dükkânınızda bulabileceğimi söylediler. Karşılığında ne isterseniz vermeye hazırım.”

“İstediğiniz şeyin ne olduğunu öğrenebilir miyim?”

“Bakın, ben elli beş yaşındayım. Yani yolun yarısını geçeli çok oldu. Söylemeye dilim varmıyor ama yolun sonuna yaklaştım galiba. Bu gerçeğe tahammülüm yok. Ben bugüne kadar ki hayatımı geri istiyorum. Mümkün mü?”

“Elbette mümkün. Biliyorsunuz, dükkânımda her şey mevcut. Ancak tam olarak ne istediğinizi anlayabilmem için, bana geri istediğiniz hayatınızı biraz anlatabilir misiniz?”

Dükkân sahibinin sorduğu soru, müşteriye iç dünyasına döndürmüştü. Gözünün önünden geçen sahnelerin kendi yaşamına ait olduğunu kabul etmek için kendini zorluyordu. Bütün görüntüler, bir kargaşa ve telaş içinde birbirlerine karışarak geçip gittiler ve geride yalnızca ıssız bir hüznü bıraktılar.

Hüznünün yüzüne yansımaya engel olamayan müşteri, yaşlı satıcının sorusu karşısında ancak şunları söyleyebildi;

“Geçmiş yaşamımda birçok hata yaptım. Bunlar için pişmanlık duyuyorum. Yanlış kararlar verdim, kayıplara uğradım. Zamanı hovardaca harcadım. Bir gün bir de baktım ki, hayat yanımdan geçip gidiyor. Paniğe kapıldım ve bir çare aramaya başladım. Dostlarımla konuşmayı denedim. Beni teselli edip derdimi unutturmaya çalışanlar da oldu, yardım etmeye çalışanlar da. Ama hiçbiri kâr etmedi. Kendimi çok mutsuz hissediyordum. Derken, bir gün birisi bana sizden ve büyü dükkânından söz etti. Bunu duyar duymaz sanki içimde bir ışık yandı. Büyük bir umutla hemen yollara düşüp size geldim. Kendimi çok çaresiz hissediyorum. Lütfen elli beş yılımı bana geri verin.”

“Yani, siz pişmanlık duyduğunuz hayatınızı yeniden yaşamak mı istiyorsunuz?”

“Elbette hayır. Söylemek istediğim bu değil. Ben yalnızca kaybettiğim yıllarımı geri istiyorum. Eğer bir şansım daha olursa aynı hataları tekrarlamayacağım.”

“Herhalde bunu çok istiyorsunuz.”

“Evet, hem de her şeyimi verecek kadar.”

“Peki, benim size vereceğim elli beş yılın karşılığında siz bana ne verebilirsiniz?”

“Ne isterseniz?”

“Sanki bunun için her şeyden vazgeçmeye hazır gibisiniz.”

“Hiç kuşkunuz olmasın. Şu anda sahip olduğum her şeyden vazgeçebilirim. Yeter ki geride bıraktığım yıllarımı bana geri verin.”

Yaşlı adam, ellerini sakallarında dolaştırırken, kendini sallanan koltuğunun devinimlerine bırakmıştı. Bir süre düşündü. Müşterisinin, sabırsızlıkla, pazarlığın bitmesini beklediğinden emindi. Büyü dükkânına gelen kişiler, genellikle bir an önce istediklerini alıp gitmek için acele ederlerdi. Bu nedenle,

yaşlı adam, pazarlığın başındaki düşünce yolculuklarında yalnız kalırdı. Şu anda da, sessizliğin yalnızca kendi işine yaradığını biliyordu.

Koltuğu ile birlikte öne doğru eğilerek müşterisinin gözlerinin içine baktı ve ağır ağır konuşmaya başladı;

“Beyefendi, her ne kadar siz elli beş yıl karşılığında bana her şeyinizi vermeye hazır olsanız da, ben sizden bir tek şey isteyeceğim.”

“Dileyin benden ne dilerseniz.”

“Belleğinizi...”

“Anlamadım?”

“Belleğinizi dedim. Elli beş yılın yaşantısını içinde barındıran belleğinizi istiyorum.”

“Ah evet anladım. İlginç bir bedel. Kabul ediyorum. Tamam alın belleğimi.”

“Emin misiniz?”

“Neden olmayayım? Elli beş yıl kazanacağım.”

“Belleğinizi, içindeki her şeyle birlikte bu dükkânda bırakıp gideceksiniz. Elli beş yılın tek bir anını hatırlamayacaksınız, buraya neden geldiğinizi bile.”

“Daha iyi ya. Her şeye yeniden başlayacağım. Zaten geçmişini hatırlamak istemiyorum ki.”

“O halde, korkarım elli beş yıl sonra buraya tekrar gelirsiniz. Tabii o zaman benim yerime bir başkası size yardımcı olur.”

“Hayır hayır. Emin olun ki, şu dakika belleğimi size bırakıp elli beş yılımı geri alacağım ve dükkânınızı bir daha dönmek üzere terk edeceğim. Ve yine söz veriyorum, şu ana kadar yaptığım hataların hiçbirini tekrar etmeyeceğim.”

“İsterseniz başka sözler vermeyin. Çünkü, az sonra, belleğinizle birlikte bütün hepsini burada bırakıp gideceksiniz.”

Yaşlı adamın son sözleri, müşterinin duraklamasına neden olmuştu. Bu sözlerin anlamını kavrayabilmek için birkaç saniye düşünmek zorunda kaldı.

“Nasıl yani? Buradan çıktığımda hiçbir şey hatırlamayacak mıyım? Sizinle konuştuklarımızı bile, öyle mi?”

“.....”

“Yani hiçbir şeyi mi? Buraya neden geldiğimi, sizin kim olduğunuzu ve hatta...”

“Ne yazık ki!”

Yaşlı adam, şu anda pazarlığın sonuna geldiklerini hissediyordu. Karşısında oturan müşterinin yüzünde gördüğü aydınlanma, pazarlık sahnelerinin en hoşlandığı görüntüsüydü. Son sözleri müşterisinin söylemesini istediği için bir süre sessiz kaldı ve bekledi. Bu seferki sessizliğin, müşterisinin işine yaradığından emindi. Onun aydınlanan yüzünün ortasında parlayan gözbebekleri, yaşlı satıcı için, sessizliğin içinden çıkacak sesli bir coşkunun habercisi gibiydi.

Gerçekten de, konuşmaya başlayan müşterisi onu yanıltmadı;

“Sanırım ne demek istediğinizi şimdi anlıyorum. Eğer elli beş yılın bedeli bu ise, pes ediyorum. Belleğimden vazgeçemem. Bu neye benziyor biliyor musunuz? Bir kadının, çok istediği bir tokayı, saçları karşılığında satın almasına. Çok ilginç bir insansınız. Bana, büyü dükkanından almak istediğimden çok farklı birşeyle çıkacağımı söylemişlerdi de inanmamıştım. Ben, bugüne kadar ki yaşamımı almak için gelmiştim, ancak bugünden sonraki yaşamımı alıp gidiyorum. Size teşekkür ederim.”

“Birşey değil. Güzel bir pazarlıktı. Hoşçakalın.”

DERVİŞ KAŞIKLARI

Bir gün sormuşlar ermişlerden birine; “Sevginin sadece sözünü edenlerle, onu yaşayanlar arasında ne fark vardır?” “Bakın göstereyim” demiş ermiş. Önce sevgiyi dilden gönüle indirememiş olanları çağırarak onlara bir sofraya hazırlamış. Hepsi oturmuşlar yerlerine. Derken tabaklar içinde sıcak çorbalar gelmiş ve arkasından da derviş kaşıkları denilen bir metre boyunda kaşıklar.

Ermiş; “Bu kaşıkların ucundan tutup öyle yiyeceksiniz” diye bir de şart koymuş. “Peki” demişler ve içmeye teşebbüs etmişler. Fakat o da ne? Kaşıklar uzun geldiğinden bir türlü döküp saçmadan götüremiyorlar ağızlarına. En sonunda bakmışlar beceremiyorlar, öylece aç kalmışlar sofradan.

Bunun üzerine, “Şimdi...” demiş ermiş, “Sevgiyi gerçekten bilenleri çağıralım yemeğe.” Yüzleri aydınlık, gözleri sevgi ile gülümseyen, ışıklı insanlar gelmiş oturmuş sofraya bu defa. “Buyrun” deyince her biri uzun boylu kaşığını çorbaya daldırıp, sonra karşısındaki kardeşine uzatarak içmişler çorbalarını. Böylece her biri diğerini doyurmuş ve şükrederek kalmışlar sofradan.

“İşte” demiş ermiş, “Kim ki hayat sofrasında yalnız kendini görür ve doymayı düşünürse o aç kalacaktır. Ve kim kardeşini düşünür de doyurursa o da kardeşi tarafından doyurulacaktır. Şüphesiz şunu da unutmayın. Hayat pazarında alan değil, veren kazançlıdır her zaman...”

GÜL YAPRAĞI

Uzakdoğu'da bir Budist tapınağı, bilgeliğin gizlerini aramak için gelenleri kabul ediyordu. Burada geçerli olan incelik, anlatmak istediklerini konuşmadan açıklayabilmektir.

Bir gün tapınağın kapısına bir yabancı geldi. Yabancı, kapıda öylece durdu ve bekledi. Burada sezgisel buluşmaya inanılıyordu, o yüzden kapıda herhangi bir tokmak veya çan, zil yoktu. Bir süre sonra kapı açıldı. İçerideki Budist rahip, kapıda duran yabancıya baktı. Bir selamlaşmadan sonra sözsüz konuşmaları başladı.

Gelen yabancı, tapınağa girmek ve burada kalmak istiyordu. Budist bir süre kayboldu. Sonra elinde ağzına kadar suyla dolu bir kapla döndü ve bu kabı yabancıya uzattı. Bu, yeni bir arayıcıyı kabul edemeyecek kadar doluyuz demektir.

Yabancı, tapınağın bahçesine döndü. Aldığı bir gül yaprağını kabin içindeki suyun üstüne bıraktı. Gül yaprağı suyun üstünde yüzüyordu ve su taşmamıştı içerideki Budist rahip saygıyla eğildi ve kapıyı açarak yabancıyı içeriye aldı. Suyu taşırmayan bir gül yaprağına her zaman yer vardı.

İYİ HABER

Arjantinli ünlü golfçü Robert de Vincenzo, yine bir turnuvayı kazanmış, ödülünü alıp kameralara poz vermiş ve kulüp binasına gidip oradan ayrılmak üzere hazırlanmıştı.

Bir süre sonra binadan çıkıp otoparktaki arabasına yürürken yanına bir kadın yaklaştı. Kadın, başarısını kutladıktan sonra ona çocuğunun çok hasta ve ölmek üzere olduğunu anlattı. Zavallı kadının hastane masraflarını ödemesi olanaksızdı.

Kadının anlattığı öykü de Vincenzo'yu çok etkilemişti, hemen cebinden bir kalem çıkarttı ve turnuvadan kazandığı paranın bir miktarını yazdı çek defterine. Çeki kadının eline sıkıştırırken de ona; "Umarım bebeğinin iyi günleri için harcarsın" dedi.

Ertesi hafta kulüpte öğle yemeği yerken, profesyonel golf derneğinin bir görevlisi yanına gelerek; "Otoparktaki görevli çocuklar geçen hafta turnuvayı kazandıktan sonra yanınıza bir kadının geldiğini ve onunla konuştuğunuzu söylediler bana" dedi. De Vincenzo, evet anlamında başını salladı. "evet" dedi.

Görevli, "Size bir haberim var. O kadın bir sahtekardır. Üstelik hasta bir çocuğu da yok. Sizi fena halde kandırmış arkadaşım."De Vincenzo; "Yani ortada ölümü bekleyen bir bebek yok mu?" Dedi. "Hayır, yok" dedi görevli. "İşte bu, bu hafta duyduğum en iyi haber" dedi, de Vincenzo.

KAVANOZDAKİ TAŞLAR

Zamanın iyi ve üretken olarak kullanımını konusunda zaman zaman kurslar düzenleniyor. İşte bu kurslardan birinde zaman kullanma uzmanı öğretmen, çoğu hızlı mesleklerde çalışan öğrencilerine, “Haydi, küçük bir deney yapalım” demiş. Masanın üzerine kocaman bir kavanoz koymuş. Sonra bir torbadan irice kaya parçaları çıkarmış, dikkatle üst üste koyarak kavanozun içine yerleştirmiş.

Kavanozda taş parçası için yer kalmayınca sormuş; “Kavanoz doldu mu?” Sınıftaki herkes, “Evet, doldu” yanıtını vermiş. “Demek doldu ha” demiş hoca. Hemen eğilip bir kova küçük çakıl taşı çıkartmış, kavanozun tepesine dökmüş.

Kavanozu eline alıp sallamış, küçük parçalar büyük taşların sağına soluna yerleşmişler. Yeniden sormuş öğrencilerine; “Kavanoz doldu mu?” İşin sanıldığı kadar basit olmadığını sezmiş olan öğrenciler; “Hayır, tam da dolmuş sayılmaz” demişler.

“Aferin” demiş zaman kullanım hocası. Masanın altından bu kez de bir kova dolusu kum çıkartmış. Kumı kaya parçaları ve küçük taşların arasındaki bölgeler tümüyle doluncaya kadar dökmüş. Ve sormuş yeniden; “Kavanoz doldu mu?” “Hayır dolmadı” diye bağırmış öğrenciler.

Yine “Aferin” demiş hoca. Bir sürahi su çıkarıp kavanozun içine dökmeye başlamış. Sormuş sonra; “Bu gördüklerinizden nasıl bir ders çıkardınız?”

Atılgan bir öğrenci hemen fırlamış; “Şu dersi çıkarttık. Günlük iş programınız ne kadar dolu olursa olsun, her zaman yeni işler için zaman bulabilirsiniz.”

“O da doğru ama” demiş zaman kullanma hocası; “Çıkartılması gereken asıl ders şu: eğer büyük taş parçalarını baştan kavanoza koymazsanız daha sonra asla koyamazsınız.”

Ve ardından herkesin kendi kendisine sorması gereken soruyu sormuş; “Hayatınızdaki büyük taş parçaları hangileri, onları ilk iş olarak kavanoza koyuyor musunuz? Yoksa kavanozu kumlarla ve suyla doldurup büyük parçaları dışarıda mı bırakıyorsunuz.

KÜÇÜK İSTAVRİT

Küçük istavrit, yiyecek birşey sanıp hızla atıldı çapariye. Önce müthiş bir acı duydu dudağında, gümbür gümbür oldu yüreği. Sonra hızla çekildi yukarıya. Aslında hep merak etmişti denizlerin üstünü, neye benzerdi acep gökyüzü

Bir yanda büyük bir merak, bir yanda ölüm korkusu. “Dudağı yarıklar” denir, şanslıdır onlar, hani görüp de gökyüzünü, insanı, oltadan son anda kurtulanlar.

Ne çare balıkçının parmakları hoyratça kavradı onu; küçük istavrit anladı yolun sonu; koca denizlere sığmazdı yüreği, oysa şimdi yüzerken küçücük yeşil leğende, cansız uzanıvermiş dostlarına değişirdi minik yüzgeci.

İnsanlar gelip geçtiler önünden; bir kedi yalanarak baktı gözünün içine; yavaşça karardı dünya başı da dönüyordu. Son bir kez düşündü derin maviyi, beyaz mercanı bir de yeşil yosunu.

İşte tam o anda eğilip aldım onu; yürüdüm deniz kenarına; bir öpücük kondurdum başına. İki damla gözyaşından ibaret sade bir törenle saldım denizin sularına. Bir an öylece bakakaldı; sonra sevinçle dibe daldı gitti, tüm kederimi söküp atarak teşekkürü de ihmal etmemiştir; birkaç değerli pulunu elime, avuçlarıma bırakarak.

Balıkçı ve kedi şaşkın baktılar yüzüme; sorar gibiydiler neden yaptın bunu niye? “Bir gün” dedim, “Bulursam kendimi yeşil leğendeki küçük istavrit kadar çaresiz, son ana kadar hep bir umudum olsun diye”.